

“Een golf van opluchting en enthousiasme: we hebben weer een paus!”

Annique Schins studeert in Rome en maakte het overlijden van Johannes Paulus II en de verkiezing van Benedictus XVI van dichtbij mee. Hier volgen haar ervaringen: “Die dag kwam ik helemaal gebroken thuis: het is vermoeiend zo lang staan, zo veel lopen, zo veel emoties. Maar bijzonder en historisch.”

20-5-2005

Eind maart

Paus Johannes Paulus II is stervende.

Vrijdag 1 april

Zestigduizend mensen op het Sint Pietersplein om samen de rozenkrans te bidden voor de stervende paus. Mensen komen van overal uit Italië om de nacht wakend onder het raam van de paus door te brengen.

Zaterdag 2 april

In Rome worden voetbalwedstrijden geannuleerd, de reclame rondom de verkiezingscampagne wordt stilgelegd, programma's op de televisie volgen de gebeurtenissen zeer nauw, programma's zoals Netwerk interviewen voortdurend

mensen over het fenomeen. Joden bidden psalmen en ook Moslims bidden voor de paus in hun moskee.

21.37 uur: de Paus overlijdt.

Het Sint Pietersplein stroomt nog voller.

Zondag 3 april

2e Paaszondag. H. Mis op het Sint Pietersplein. In Rome verschijnen overal posters van de gemeente Rome met “Vaarwel Johannes Paulus II”, “Rome bedankt zijn paus“, enz. Kranten staan vol met al het nieuws rondom het overlijden en de organisatie van de komende dagen.

Maandag 4 april

Om 13.00 uur ga ik met een groepje naar de Sint Pieter. De hele middag staan we in een ongelooflijke mensenmassa. Mensen van overal ter wereld van alle leeftijden en

soorten (scholieren, pubers, oma's en opa's, moeders en vaders met kinderwagens, punks...). De paus wordt rond 15.00 uur van de Sala Clementina in processie naar de basiliek gedragen (hij ligt opgebaard). De enorme massa mensen is stil, maar als de processie voorbij komt begint iedereen te klappen en dat houdt niet meer op totdat hij in de basiliek verdwijnt. Men is deze persoon dankbaar, dat is wat iedereen op dat plein verenigd. Dan begint het wachten om naar binnen te mogen om afscheid te nemen. Rond 19.00 uur gaan de deuren voor het publiek open. Om 20.00 uur ben ik bij de hoofdingang. In de basiliek klinkt muziek, en het schuifelen van voetstappen. Iedereen komt uiteindelijk vooraan en neemt op zijn manier afscheid of bid. Moe naar huis.

Donderdag 7 april

De ringweg rondom Rome wordt afgesloten. Totaal autoverbod in Rome ter voorbereiding van de volgende dag.

Vrijdag 8 april

4.30 uur opstaan, lopen richting Vaticaan of andere piazza's waar maxischermen staan opgesteld voor de miljoenen mensen die naar de uitvaartmis komen. Zeer veel Poolse vlaggen. Autoriteiten van de hele wereld zijn aanwezig. Enorme applausen tijdens de heilige Mis van de enorme hoeveelheid mensen die zo zichtbaar dankbaar zijn voor wat de paus voor hen en de wereld heeft betekend. Sommigen ontdekken hem nu pas: "Had ik maar eerder van hem geweten, iets over hem gelezen... nu is het te laat", hoor ik meerderen zeggen. (Ze zien nu continu programma's over de paus op de televisie).

Vrijdag 15 april

Ik word door Netwerk geïnterviewd, maar dit wordt uiteindelijk niet uitgezonden. Nu begint de hele spanning rondom het conclaaf.

Maandag 18 april

Begin van het conclaaf. De eerste fumata lijkt de eerste seconden wit, de Italiaanse nieuwslezer vergist zich ook en roept uit wit! wit! Maar het blijkt toch zwart te zijn...

Dinsdag 19 april

11.55 uur zwarte fumata, dus afwachten.

17.55 uur witte fumata, nu echt. Met anderen rennen we richting Vaticaan... reuze spannend. Het hele verkeer raakt geblokkeerd, trams lopen vast... Het Sint Pietersplein loopt alweer vol, maar nu in een razend tempo. We wachten en wachten.... Dan het openen van de ramen... de spanning stijgt... de

aankondiging *habemus papam*... De fanfare begint al te spelen, bijna horen we niet wie er aangekondigd wordt... Maar uiteindelijk weet iedereen het: Joseph Ratzinger. Door het hele Sint Pietersplein een golf van opluchting en enthousiasme: we hebben weer een paus! Het volgende bericht is dat zondag de plechtige Mis zal zijn voor het begin van zijn pontificaat.

Zondag 24 april

Opstaan om 5.30 uur om een goede plek te krijgen.

De rij voor het Sint Pietersplein begint dit keer eerder, omdat er nu beveiligingsmaatregelen zijn: alle tassen door de scan en iedereen door het detectiepoortje. Om 8.30 uur ben ik met een groepje op het plein, rechts van de rechter fontein. Het plein stroomt weer helemaal vol. Dit keer is het publiek anders: geen Poolse vlaggen maar vlaggen van

Duitsland en de blauwe ruit van Beieren. Op het grote scherm zie ik in een flits prins Willem-Alexander en premier Balkende. Het publiek is nog enthousiaster dan ooit: zodra er ook maar een rede is om te klappen, barsten ze los. Bijvoorbeeld, als de woorden “paus Johannes Paulus II” of “de Kerk leeft” vallen of als de nieuwe paus zegt dat hij de taak niet alleen aan kan; iedereen op het Sint Pietersplein heeft blijkbaar enorm veel zin om de kerk vooruit te helpen en wil graag ingaan op de uitnodiging van de nieuwe paus. En de waardering voor zijn voorganger is zo groot dat elke referentie naar hem de gemoederen beweegt. Dat valt mij erg op. Je voelt hier het geloof: want om zo hard te juichen voor een overledene, dat is vreemd. Hier wordt gejuicht om een levende: iemand die nu in de hemel is en ons bijstaat. Iemand die zoveel van ons hield en van wie iedereen hier op het plein heel veel houdt. Die dag kwam

ik helemaal gebroken thuis: het is vermoeiend zo lang staan, zo veel lopen, zo veel emoties. Maar bijzonder en historisch.

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-nl/article/een-golf-van-opluchting-en-enthousiasme-we-hebben-weer-een-paus/> (23-4-2025)